

Arrest

nr. 105 448 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 28 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 augustus 2010 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische partner.

1.2. Op 26 januari 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 28 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 12 februari 2013.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 198 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling een wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: W.

Voorna(am) en: T.O.

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de partners.

De wettelijke samenwoning werd stopgezet op 25.04.2012.

Bij de voorgelegde documenten van inburgering dient er opgemerkt te worden dat betrokkene verplicht is om dit traject te volgen (waaronder ook een cursus Nederlands (NT2);

Gelet op het feit dat de jonge leeftijd van betrokkene (30) haar in staat stelt om in haar land van herkomst terug een leven op te bouwen;

Gelet op het feit dat het loon van betrokkene haar niet in staat stelt om in België haar leven verder uit te bouwen, aangezien haar inkomen van gemiddeld € 431 per maand zich ruim onder de armoedegrens (973 EUR) bevindt;

Er kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier gefilterd kon worden, het terugkeren van betrokkene naar haar land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Het verblijfsrecht van betrokkene wordt ingetrokken.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op: *“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 42quater, §1, 4° juncto artikel 42quater, §4 Vreemdelingenwet, schending van de beginsel van behoorlijk bestuur, met name de onderzoeksplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht (audi et alteram partem)”.*

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

(...)

1.1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikel 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat :

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 28.01.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3. Zo luidt artikel 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet als volgt:

(...)

1.1.4. Artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

1.1.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; Rv.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

1.1.6. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

1.1.7. In casu moet de bestreden beslissing vanuit de hierboven vermelde bepalingen en beginselen worden beoordeeld. In de bestreden beslissing wordt grosso modo gesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten en men verwijst hiervoor naar artikel 42quater §1,4° van de Vreemdelingenwet.

Evenwel verwijst verzoekster naar artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet waarin een viertal uitzonderingen zijn opgenomen zodat de vreemdeling toch zijn verblijfsrecht kan behouden. In casu is het de gekende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de Dienst Vreemdelingenzaken alvorens tot een intrekking van een verblijfsrecht van een vreemdeling over te gaan, zich steeds moet vergewissen van de toepasselijkheid van de uitzonderingsgevallen en in het kader hiervan heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hiervoor verwijst verzoekster naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: R.v.V. arrest n° 35.640 van 10 december 2009, [...] ; R.v.V. arrest n° 36.480 van 22 december 2009, [...] ; R.v.V. arrest n° 36.714 van 7 januari 2010, [...] ; R.v.V. arrest n° 43.220 van 11 mei 2010, [...].

In het arrest n° 43.220 van 11.05.2010 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

“[...] In casu dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris een beslissing heeft genomen op eigen initiatief die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een beëindiging van het verblijfsrecht. [...] Rekening houdende met de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 42quater, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet dient de gemachtigde van de staatssecretaris met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Dit houdt in dat verweerder niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht zoals wordt bepaald in de eerste paragraaf van artikel 42quater maar tevens dient hij na te gaan of verzoeker niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten. [...] Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen van zijn omgangsrecht en zijn arbeidscontract naar voor te brengen. Verweerder is zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen. [...]” [...]

1.1.8- Toegepast op huidige casus diende de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) hetzij verzoekster uit te nodigen (lees: te horen) en in te lichten dat er gebeurlijk een intrekking zou kunnen plaatsvinden en haar in de gelegenheid te stellen bijkomende bewijsstukken voor te leggen, hetzij

diende de DVZ in de bestreden beslissing te motiveren waarom verzoekster niet zou voldoen aan de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet.

1.1.9. In casu is de bestreden beslissing van 25 juli 2011 op een onzorgvuldige en op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). De onderzoeksplicht van de DVZ als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht legt de Dienst Vreemdelingenzaken de plicht op om na te gaan of aan de uitzonderingsbepalingen van artikel 41quater §4 van de Vreemdelingenwet is voldaan, minstens diende de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst melding te maken dat verzoekster niet in aanmerking kwam voor een uitzonderingsbepaling, dewelke niet is gebeurd in casu. Bovendien diende minstens de Dienst Vreemdelingenzaken in het geval van verzoekster haar op te roepen en uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen en haar te horen (hoorplicht).

1.1.10. Immers, verzoekster kwam of kon immers in aanmerking komen voor de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Thans in verzoekster geconfronteerd met een voldongen feit. De Dienst Vreemdelingenzaken trekt haar F-kaart in, zonder enerzijds na te gaan of zij in aanmerking kwam of kon komen voor een uitzonderingsbepaling van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet en anderzijds zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing duidelijk te kennen geeft dat verzoekster niet in aanmerking zou komen voor een uitzonderingsbepaling uit artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet.

Minstens had verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken - in het kader van de onderzoeksplicht en de hoorplicht van DVZ - uitgenodigd moeten worden om de kans te krijgen bijkomende documenten voor te leggen binnen een redelijke termijn die DVZ haar zou geven om dan pas - met deze bijkomende bewijsstukken in het administratief dossier - een beslissing te nemen in het kader van de intrekking van het verblijfrecht van verzoekster. In casu heeft verzoekster zelfs de kans niet gehad zich op een ernstige manier te verweren en aan de DVZ aan te tonen dat zij in aanmerking kwam of kon komen voor een uitzonderingsbepaling van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet.

1.1.11. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 42quater, §1, 4° juncto artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, de onderzoeksplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende en onzorgvuldig gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigt te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uitzonderingen op de beëindiging van het verblijfsrecht worden voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

2.4. Verzoekster betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen haar en haar Belgische partner, zodat overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet een einde kan worden gemaakt aan haar verblijfsrecht. Kernbetoog van verzoekster is dat verwerende partij niet op zorgvuldige wijze onderzocht heeft of verzoekster voldoet aan een van de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet en haar in dit verband niet gehoord heeft.

2.5. Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing “*grosso modo*” stelt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de partners, maar de Raad dient vast te stellen dat de bestreden beslissing ook nog ingaat op elementen die verzoeksters situatie kenmerken en dat verzoekster niet ingaat op de gedane afweging.

2.6. Waar verzoekster opwerpt dat verwerende partij “*verzoekster [diende] uit te nodigen (lees : te horen) en in te lichten dat er gebeurlijk een intrekking zou kunnen plaatsvinden en haar in de gelegen-*

heid te stellen bijkomende bewijsstukken voor te leggen”, stelt de Raad vast dat verzoekster blijkens het administratief dossier op 3 juli 2012 in kennis werd gesteld van een schrijven van verwerende partij, waarin verwezen wordt naar een eventuele intrekking van verzoeksters verblijfsrecht en verzoekster verzocht wordt “om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats” binnen een termijn van 30 dagen na de betekening. Verzoekster kan derhalve niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing werd genomen “zonder [...] na te gaan of zij in aanmerking kwam of kon komen voor een uitzonderingsbepaling van artikel 42 §4 van de Vreemdelingenwet”, noch dat “verzoekster zelfs de kans niet gehad [heeft] zich op een ernstige manier te verweren en aan de DVZ aan te tonen dat zij in aanmerking kwam of kon komen voor een uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet”.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 6 augustus 2012 bijkomende stukken overmaakte aan verwerende partij. De Raad dient echter vast te stellen dat uit de overgemaakte documenten niet kan worden afgeleid dat verzoekster voldoet aan één van de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet. Zij kan dan ook niet de verwachting koesteren om in de bestreden beslissing een specifieke motivering terug te vinden aangaande artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster poneert in haar verzoekschrift dat zij “*immers in aanmerking [kwam of kon] komen voor de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet*”, maar de Raad stelt vast dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat zij zich bevindt in een bijzonder schrijnende situatie, zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Evenmin zet verzoekster uiteen wat die bijzonder schrijnende situatie inhoudt, noch voegt zij nuttige overtuigingsstukken toe aan haar verzoekschrift ter ondersteuning van haar betoog, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De problematiek van verzoekster is, gelet op het gestelde in punt 2.6., ook geenszins te vergelijken met de schending van de zorgvuldigheidsplicht en de onderzoeksplicht t.a.v. beslissingen van de verwerende partij die vastgesteld werd in de door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde arresten van de Raad.

2.8. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). De beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf kan niet als zulk een maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster, zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Hoe dan ook blijkt uit het voorgaande dat aan verzoekster de kans werd geboden om haar persoonlijke situatie toe te lichten.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA